

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

ОРГАНЪ НА КУЛТУРНО-ПРОСВЪТНОТО ИКОНОМ. Д-ВО ВАРНЕН. КОРЕНЯКЪ

Годишен абонаментъ 25 лева

Излиза двуседмично

Редакция и администрация въ клуба
Варна, 6-й Септември № 29.Обявления се приемат
по споразумение

СИЛАТА НА ПРОСВЪТАТА И ТРУДА

Миналото на народа ни, на нашите граждани, представлява от себе си, както Ленокс казва на Макбетъ (д. II. сц. III) сутринта, преди да се научи за убийството на кралъ Джанкянъ: „нощта ужасна бѣше, радостъ, вопли се носѣха изъ въздуха“... Невежеството бѣше прострѣло крилата си надъ народа, който подъ тѣхъ живѣше въ тма въ простота, лишенъ отъ умствена просвѣта.

Може ли народътъ да намѣри друмъ, за да обезпечи за себе си постоянно, напредничаво благосъстояние? Може ли той да достигне до известна степенъ на умствена култура, до обширно знание? Английскиятъ философъ Бейкънъ въ една отъ своите студии казва: „образованата държава е била всѣкога напредничава, и образованъ народъ почти всѣкога е билъ богатъ, трудолюбивъ и мощенъ народъ“. Древните елински философи сж посочвали срѣдствата, какъ една малка държава може да стане велика чрезъ разпространение на образованието, чрезъ даване здрава храна на ума, на душата. И тъй, умствената култура, колкото повече е разпространена, принася благосъстояние на държавата, респективно на общините.

Величието на народите, за което историята разказва, всичките тѣхни успѣшни състезания съ природата или съ човѣка, всички тѣхни велики дѣла, добре изпълнени, всичките тѣхни индустриални постижения и слава, всичките тѣхни земеделски производства, търговията имъ, и въобще тѣхното завидно благосъстояние — всичко това ние трѣбва да отдадемъ на енергичните качества на ума, на просвѣтата, на знанието. Безспорно е, следователно, че умствената просвѣта е сила, която тласка народа къмъ всестраникъ успѣхъ, къмъ увеличение благосъстоянието му, богатството му. Тази умствена просвѣта нека бжде рудница, отъ кждето да се черпи богатство, нека бжде източникъ за народна сила! Тя, умствената просвѣта, ще облагороди сърдцата на всички, ще внуши благородни чувства въ народа за свобода, родолюбие, дългъ и честъ!

Не можемъ да кажемъ положително, че умствената култура, просвѣтата, сама ще развие сила въ народа за неговото вели-

чие, за неговото благосъстояние. Далече отъ насъ тази мисълъ. Трѣбва и **трудъ**, просвѣтенъ трудъ — съчетание на знание съ трудъ; трѣбва да съществува културата на разума, на сърдцето; трѣбва да бжде здрава просвѣта, която да даде сила, мощъ на ума и народа, ала трудътъ е второто необходимо условие за величието на единъ народъ, за неговото съществуване. Трудътъ побеждава всичко — **labor omnia vincit!**

Ако умствената просвѣта, умствената култура, полезното знание сж действително най-годното оржие за съживяване, направляване, помагане на грубата сила на труда, то нека се знае, че трудолюбивиятъ, образованиятъ народъ напредва въ свѣта, увеличава благосъстоянието си. Нека хвърлимъ погледъ къмъ Англия, Америка, Германия и др. и ще се убедимъ, че тамъ просвѣтата и трудътъ сж съединени и даватъ сила за народното развитие въ всѣко отношение.

Нека се даде прочее, повече свѣтлина на народа, на гражданите съ построяване на училища, отгдето подъ мждротъ рководство на надлежните фактори, да излизатъ **просвѣтени и трудолюбиви граждани** за да работятъ за величието на народа, за неговото благосъстояние. Повече свѣтлина, повече просвѣта и трудъ!

Изборъ на Варненски митрополитъ

При станалия на 21 т. г. изборъ въ Варна за митрополитъ получили сж по 10 гласа епископъ Андрей и епископъ Иосифъ. Председателствующиятъ избора, русенскиятъ митрополитъ Михаилъ, който съгласно члену 41 отъ екзархийския уставъ при разгласие има право да даде сжщо своя гласъ въ полза на единъ отъ двамата кандидати, е заявилъ че гласува за епископъ Андрей. Така че получените гласове сж: за епископъ Андрей 11 и за епископъ Иосифъ — 10.

Чуждестранните вестници забранени за амбалажъ

Данъчното управление пояснява че съ заповѣдъ № 102 отъ 4 X. 1937 г. вржчена на търговците срещу разписки, се забранява употреблението за какъвто и да е амбалажъ, само на чуждестранните вестници.

Българските вестници могатъ да се употребяватъ за амбалажъ на предмети и стоки и като втора опаковка само на съестните продукти.

Погрѣшно е разбирането на нѣкои, че въобще българските вестници не могли да се употребятъ за каквито и да е опаковки.

† Ярославъ Романчукъ

На 16 ноември т. г. се помина следъ кратко боледуване нашиятъ отговоренъ редакторъ и постояненъ сътрудникъ Ярославъ Романчукъ.

Името на Ярославъ Романчукъ бѣ известно на варненци.

Роденъ е презъ 1860 год. въ гр. Калужъ, бивша австрийска Галиция, сега Полша, завършилъ е класическа гимназия въ Львовъ, а е следвалъ и филология въ тамошния университетъ. Въ България се преселва презъ 1885 година като журналистъ. По-късно той става учител по нѣмски и латински езици въ София и после въ Варна, проявяващъ се съ умѣлото познаване на предметите и добъръ педагогически похватъ.

Къмъ 1909 година Варненската градска библиотека се е намирала въ голѣмъ упадъкъ. Кметътъ Ив. П. Церовъ замисля да я обнови, и избира, като най-подходящъ за целта Ярославъ Романчукъ.

Последниятъ постъпва на 10. I. 1910 год. и цѣли 18 години е билъ уредникъ на библиотеката. Той изново започва да съставя регистри и каталози за библиотеката и проявява умѣние, просвѣтеностъ и правилни библиотечни възгледи по снабдяването ѝ систематично съ научна и художествена книжнина и справочни книги.

Следъ войната, Романчукъ, неподкрепенъ отъ тогавашните общински управи, преживѣва горчивини, като вижда какъ подведомствениятъ му персоналъ назначаванъ безъ какъвто и да е подборъ, цензъ и противъ неговата воля, става причина за разстройството и ограбването на библиотеката, отъ която изчезватъ около 3500 тома. Въ 1928 год. той биде уволненъ и върху него тежеше, незаслужено, обвинението, че презъ негово време библиотеката е била въ голѣмъ упадъкъ. Отъ нѣколко обаче издирвания и изследвания се установи, че Я. Романчукъ не носи отговорностъ за станалото,

а се обясни на какво се дължатъ неуредиците. Благороденъ и хуманенъ, той дори до последния си часъ не събщи имената на нѣколко лица, които сж разстроили библиотеката, въпреки, че ги знаеше.

Пенсиониранъ и въ напреднала възраст, той не престана да се интересува отъ културните въпроси и още отъ първия брой на нашия вестникъ той се яви като преданъ трудолюбивъ сътрудникъ и членъ на дружеството „Варн. Коренякъ“. До последния си день той бѣ отговоренъ редакторъ на вестникъ „Варненски коренякъ“. Въ неговите колони той помѣсти редица статии по належачи за града Варна и неговото културно лѣтвищно и стопанско преуспѣване въпроси.

Освенъ това той държа нѣколко сказки въ „Славянското дружество“, „Варненски Коренякъ“ и „Научната дружба“. Авторъ е и на брошурата „Културното и политическо украинофилство“ издадена презъ 1915 г. по поводъ русофилските и русофобски спорове всрѣдъ нашето общество въ оная епоха.

Съ неговата смъртъ, „Варненски Коренякъ“ претърпява една тежка загуба, а обществото и Варна единъ обичащъ горещо България и Варна, крайно благороденъ, просвѣтенъ, възпитанъ и хрисимъ незлобивъ човѣкъ, вѣрващъ само въ хубавото и доброто, неспособенъ на злини и съпротивление.

Погребението на покойния се извърши съ участието на представители на г-на варненския кметъ, на просвѣтното дружество и на организациите на които той приживѣ бѣ членъ, на читалищното дружество и търговската академия. Въ църква говори г. Добринъ Василевъ за дѣлото на покойника. Бѣха издадени некролози освенъ отъ домашните и отъ: градската община и библиотеката, славянското и читалищно дружества и „Варненски коренякъ“.

Отъ редакцията.

Ж. Ив. Жековъ

ЗАТУРЦИТЕ

Политическите събития въ последно време (около петдесетъ и повече години) намалиха извънредно много европейската земя на Турция, а последната голѣма война наложи ѝ огромни териториални жертви въ Азия. Не трѣбва да забравяме, че владичеството на турците въ Европа и Азия обемаше обширни пространства, които не бѣха населени изключително съ турци по произходъ, а съ други народности, едни отъ които се потурчили, т. е. приели мохамеданската вѣра, а други сж останали подъ общо политическо име, като раи, долна класа, и които най-после, следъ продължителна, дълга давностъ на подчинение, се явиха отново на политическата сцена. Турците въ Босна и Херцеговина, както и въ другите области на Балканския полуостровъ, сж ислямизирани. Тѣ сж били отъ различни народности произходи, облѣчени отъ единъ общъ политически етикетъ — османлии.

Едрите земевладѣлци отъ економически интереси, добивайки голѣми преимущества и запазвайки земите си, приемали вѣрата на побелителя.

Въ брой 3, отъ 1 ноември 1937 година на вестника, ние споменахме, че аварите и уарите-хуни сж били завладани отъ едно по-силно туранско племе — турците, което, далече въ самата срѣда на Азия, при подножието на Алтайските планини, две хиляди километра далече отъ Каспийското море, Бенгалски заливъ и сибирската граница, е обитавало подъ владичеството на единъ Ханъ, царъ на „седемъ народи и господаръ на седемъ области въ свѣта“.

За произхода на турците-османлии се говори отъ две гледища: първо отъ географическо и второ отъ езиковедско. Споредъ първото гледище, безспорно е, че тѣ сж урало-алтийци, а по второто гледище има споръ, като твърдятъ, че турците сж били хуни и т. н., или че

хунитѣ сж били турци. Д-ръ Ценовъ въ книгата си „Geschichte der Bulgaren und anderen Südslaven“, пише, че хунитѣ и прабългаритѣ сж били турки, че хунитѣ сж били славяни и т. н. Готски историкъ Иорнандъ, въ труда си „De Reb. Getici“, § 24, като говори за хунитѣ, излага какво хунското стѣбло in bifariam populum gabiet pullulärgunt (издаде два клона): източниятъ клонъ се нареклъ Бѣли хуни, които обитавали въ сѣдство на Каспийското море, а западния клонъ — Черни хуни, които се обрнали къмъ западъ, къмъ Европа. Описанието, което дава този знаменитъ историкъ за хунитѣ и турцитѣ, изтъква голѣма пропастъ, която е владѣла между тѣхъ. М. Тиери, френски историкъ, въ съчинението си „Атила и неговитѣ наследници“ навѣрно е навлѣзълъ въ лабиринта на съмнения и предположения и е съставилъ невѣрно заключение, че източнитѣ хуни (бѣлитѣ), които сж живѣли въ сѣдство съ турцитѣ, сж били турки или турцитѣ сж били хуни. Д-ръ Ценовъ въ поменатата си книжка казва, че и прабългаритѣ сж били турки, хуни. Има и други лица, които се занимаватъ съ древната история на народитѣ, и които изтъкватъ, че прабългаритѣ принадлежали на срѣдно-азиатскитѣ тюркски народи, известни подъ общото име хуни. Тѣзи схващания сж странни, защото историческата наука е установила днесъ въпроситѣ, които интересуватъ древната българска история. Има нѣкои езиковеди, които, тълкувайки нѣкои думи, заемки отъ турския езикъ, идватъ до заключение, че прабългаритѣ сж отъ тюркски произходъ, и че езикътъ следователно, на прабългаритѣ и турцитѣ билъ еднакъвъ, както и на хунитѣ. Това заключение е неоснователно, и неисторическо, защото има езикови особености, които рѣзко ги отличаватъ едни отъ други. Нима въ сегашния ни езикъ нѣма чужди думи — заемки отъ чужди народи? Има, но това се обяснява отъ сѣдството ни съ другитѣ народи или отъ владѣството надъ насъ, напримѣръ турското владѣство и т. н.

Византийскитѣ историкъ З. Риторъ пише за прабългаритѣ: „въ страната на хунитѣ, отвѣтре на портитѣ, се намиратъ *вургари* (бургари, българи) съ особенъ езикъ, единъ езически и варварски народъ“. Обаче, не ни съобщава какъвъ е билъ този езикъ. Картини въ съчинението си „Historia Mongolorum“ разказва за военното нашествие на монголитѣ въ вѣтрешността на Русия и изрежда, че сж напреднали къмъ „билеритѣ“, които сж жители на Велика България (unde procedentes contra Liberes id est Bulgariam Magnam). Това име непознато на византийскитѣ историци, често се споменува отъ турскитѣ писатели, което означава българи. Шафарикъ забелязва по този поводъ, че формата Булари, Билери, Билири, не е нищо друго, освенъ производъ отъ думата „Булгари“. Други учени езиковеди, особено английскитѣ като Максъ Мюлеръ въ „letter to Vupsen on Turanian languages“ (писмо до Бунсенъ върху туранскитѣ езици) — приложение къмъ научния трудъ на Бунсенъ „Christianity and Man-kind“ [Християнството и човѣкѣството], както и нѣмския писателъ Винклеръ („Die Uralo-Alt. sprechen“), (урало-алтйскитѣ езици), сж съчилили този терминъ „турански езици“, и въ по-тѣсно значение „урало-алтйски езици“, тъй като племената отъ „турански производъ“ хуни, авари, волгари, турци, сжставлявали сж туранското племе, и въ „урало-алтйскитѣ езици“ влизалъ и езикътъ на турцитѣ, монголитѣ, татаритѣ. По всѣка вѣроятностъ, тѣзи писатели сж искали да кажатъ езицитѣ на стария свѣтъ, и дали имъ названието „турански езици“, „урало-алтйски езици“. По-горе споменахме, че всѣко семейство отъ турански производъ има свой езикъ, съ свои особености, както и урало-алтйскитѣ езици.

Мимоходомъ ние се спуснахме къмъ тѣзи бѣгли, кратки бележки

за да се освѣтли, по възможностъ, въпросътъ, че прабългаритѣ не сж били хуни, турки, нито хунитѣ сж били турки. Всѣко племе, всѣко семейство, всѣки народъ ималъ свой особенъ езикъ, а по свидетелствованията на древнитѣ историци, прабългаритѣ сж имали свое царство Bulgaria magna (Велика България) на лѣвия брѣгъ на Волга, съ столица „Болгаръ“ и съ велики дворци, здания, съ крепостъ и кули, и която се славилъ съ цвѣтуща търговия. Не само византийцитѣ сж съзиждали кули, крепости въ държавата за защита отъ неприятели, но и прабългаритѣ. Петъръ Велики въ 1722 г., като е посетилъ развалинитѣ на тази славна столица на Magna Bulgaria, качилъ се на една висока кула и като се вгледалъ въ обширния хоризонтъ, казалъ високо: „тѣзи кули сж доказателство за мъдростта на българитѣ. Съ помощта на такива кули тѣ винаги сж могли да знаятъ движението и направлението, вземани отъ неприятелитѣ, та за това тѣ никога не сж били изненадвани и винаги сж оказвали на време помощъ на всички околни градове“.

Установено е исторически, че нашествието на варварскитѣ племена отъ Азия се е извършило презъ два прохода: „Каспийскитѣ двери“, „Сирийскитѣ двери“. Презъ първитѣ двери сж минали всички племена, които сж стремили къмъ заходящото слънце, къмъ Европа, минайки на северъ по Каспийското море, безъ да оставятъ нѣкои осезателни следи, и се заселили отначало въ източната частъ на Европа. Презъ „Сирийскитѣ двери“, презъ които Александъръ Велики е миналъ въ сърдцето на Азия, сж вмъкнали и Алтйскитѣ турци. Въ общи черти, последнитѣ, като другитѣ племена, въ доста древна историческа епоха, се раздвижили и се отправили къмъ западната частъ на Китай, и въ тази частъ на Мала-Азия, която впоследствие се е нарекла „Туркестанъ“ — страната на турцитѣ. Къмъ срѣдата на VI в., около 560 г., тогавашниятъ турски ханъ Силджибу, когото византийскитѣ историци нарекли Силзибулъ, и когото само тогава византийцитѣ сж запознали съ името на турцитѣ (турцитѣ), съ доста внушителна частъ отъ алтйскитѣ турци, завладялъ тази страна, сключилъ миренъ договоръ съ иранския царъ (персийски) Хесроесъ I (Ануширванъ). Турскиятъ ханъ впоследствие превзелъ областта на хофталитѣ — оседло тогава население, и по този начинъ турцитѣ се здраво укрепилъ на дѣсния брѣгъ на Оксусъ. Перситѣ, обаче, продължавали да гледатъ на туркестана, като на своя родна земя. Отъ тази област турцитѣ постепенно се прѣстнали въ разни страни, като скитнческо племе. Въ западната частъ на Туркестанъ, следъ време, явилъ се като ханъ Селджукъ, въ 955 г. и се нарекла тази частъ Селджукска областъ, въ която въ 1035 г. станалъ ханъ Тогрулъ, който се прочулъ съ своитѣ завоевания, но непрестаннитѣ войни намалили числеността на турцитѣ, и като не сж получавали отъ никжде никакъвъ новъ притокъ отъ срѣдата на другитѣ турски племена, принудили се още тогава да привлѣкатъ къмъ народността си много гърци, арменци и др. Сулджикскитѣ ханове постепенно сж отнимали области отъ византийцитѣ, принудени да се оттеглятъ къмъ северо-западъ на полуострова. Въ края на XIII в. турцитѣ окончателно сж завладѣли цѣла Мала-Азия. Въ 1209 г. се явлъ новъ водачъ-ханъ на турцитѣ, Османъ, който основалъ царство на име Османско и турцитѣ били наречени „турци-османли“. Той съ нови сили, разгромилъ селджуцитѣ при Кония, и приелъ титлата *султанъ* и отъ тогава династията на Османъ е сжществувала по старшинство. Султанътъ носилъ и друго име „падишахъ“, а народътъ го е наричалъ „алема пинаръ“ — убѣжище на свѣта, и „уалъ аллахъ“ — сѣнка на Бога. Османъ се е поминалъ въ 1326 г. и оставилъ наследникъ своя синъ Орханъ (1326—1360 г.). Този

Хр. М.

ЗАСЛУГИТѢ НА АНТОНЪ НОВАКЪ

За да се види какви сж заслугитѣ на Антонъ Новакъ, трѣбва да се хвърли погледъ къмъ миналото и да се сравни съ настоящето. До 1886 г. приморската градина представлявала едно ограничено пространство, служащо за зеленчукови градини и бостани, отъ които до 1888 год. се получавало годишенъ наемъ 800 лв., а отъ морскитѣ бани — годишно 150 лв. На 18. VII. 1888 год. било решено да се направи планъ за разширение на приморската градина до дола и да се премахнатъ зеленчуковитѣ градини. На 1. VIII. с. г. е билъ одобренъ плана. Приморската градина ставала всичко 2600 кв. м. съ посадени 150 дрѣвчета. Въ частта, която е била между приморската градина и гробищата се пускали добитѣкъ на паша.

Общинскитѣ съветъ е взелъ решение тая частъ да бѣде запазена за обучаване на войници и за разходки.

На 21. VI. 1891 год. било решено отъ общинския съветъ да се натовари архитектъ Х. Мартинъ (сжщиятъ, който билъ натоваренъ да направи общия планъ на дворцовия паркъ при Сандрово — Евксиноградъ) да направи общъ планъ на градината до гробищата и следъ като е билъ изслушанъ доклада на комисията на 10. IV. 1892 г. за подобрения въ приморската градина, решава се посѣването и на цвѣтя. Силенъ тласкъ за уреждане на приморската градина се дава въ 1895 год., когато управлението на градинитѣ се възложи по договоръ за три години на Антонъ Новакъ. Уредбата на градината край морето е обрнала вниманието на князь Фердинандъ, които е направилъ предъ Министъръ Станчевъ предложение да се освободи Антонъ Новакъ за да бѣде назначенъ за дворецовъ градинаръ.

На 11. IX. 1896 г. е било разгледано стъ общинския съветъ искането на Княза, но съветътъ, като взелъ предвидъ, че Антонъ Новакъ е работилъ 11½ месеца за запазване интереситѣ на града и имайки предвидъ голѣмата развита деятельность, решилъ да се помоли Княза да не настоява на своето искане. Князътъ уважилъ справедливото искане на Варн. общински съветъ.

По инициативата на А. Новакъ, общинскитѣ съветъ решава да се направятъ разширения и подобрения въ градинитѣ. На 15. IX 1897 г. се решава да се разработи неразработената частъ отъ татѣкъ дола, като се продължи приморската гра-

В. „Варненски Коренякъ“ дава ценни материали за историята на Варна.

новъ завоевателъ отнелъ отъ византийцитѣ всичкитѣ имъ земи въ Мала-Азия и стигналъ до Дарданелитѣ въ 1356 г. Византийскитѣ императоръ Кантакузинъ се уплашилъ отъ това нашествие и за да отблѣстне отъ Цариградъ турцитѣ е далъ на султанъ Орхана дѣщеря си Теодора. Отеглилъ се Охранъ отъ тука и основалъ столицата си въ Бруса. Той продължавалъ дѣлото на баща си Османъ I. Билъ организаторъ, както казва Хартманъ въ труда си „Das islamische orient“ (ислямски изтокъ) и съставилъ нова войска отъ силни и красиви *християнски* младежи, редовна войска: пѣхота яничари („иени сери“, т. е. нова войска, и конница — спаги. Тѣзи младежи, или пленници, или роби, сж били безъ роднини, и не сж знаели другъ законъ, освенъ волята на султана и поклонение знамето на повумесеца. Тѣзи яничари сж биле силни и играли сж въ бѣдещитѣ времена, както ще видимъ, голѣма роля въ сваляне на султана отъ престола и качване други, но все отъ династията на Османъ I.

(следва)

дина до гробищата. На 24 I. 1898 г. е било възложено на А. Новакъ да изработи планъ за насаждане на дрѣвчета около Съборната църква, както и въ приморската градина. На 10 II. с. г. било решено да се направи ситуационенъ планъ за разработване на приморската градина. Антонъ Новакъ направилъ предъ общинския съветъ своя докладъ, споредъ който трѣбвало да се оставятъ около 30 декара до самата табия за запасна градина, цвѣтарници и овощна градина, да се оставятъ мѣста за игрища, да се прокара каналъ за водата, а въ останалата свободна частъ да се направи паркъ по английски стилъ, въ който да се отмѣрятъ пжтеки за разходки, както и да се залесятъ дрѣвчетата. Следъ изтичане тригодишния срокъ на договора на А. Новакъ, на 25 I. 1899 г. общинскитѣ съветъ решилъ да се поднови договора още за три години, като е подчертана отъ съвета голѣмата деятельность, която е развилъ А. Новакъ за благосъстоянието на гр. Варна.

На 8 VII 1902 г. е билъ изслушанъ доклада на общ. съветникъ Д-ръ Иванъ Басановичъ, който е предложилъ да се култивиратъ всички празни мѣста въ приморската градина, като се образуватъ по-вече сенчести алеи за разходка, а въ новоприсѣдинената частъ на градината, т. е. къмъ Евксиноградското шосе, да се образува гора. Решено било да се иска мнението на А. Новакъ и се пристъпило подъ ръководството на последния къмъ реализиране на подобренията.

По тоя пжтъ съ вещото ръководство на А. Новакъ, съ неговата умѣлостъ, работливостъ и постоянство, ние днесъ имаме една приморска градина, която вече привлича вниманието и на чужденцитѣ които посещаватъ Варна.

Всичко това главно се дължи на А. Новакъ, който отъ ранни зари до късна вечеръ е полагалъ усърдно трудолюбие въ продължение на толкова години. За него служебни часове е нѣмало. Денонощенъ усиленъ трудъ за повдигане цвѣтнитѣ градини въ Варна.

Деятелността на Новакъ не се ограничава само въ уредбата на градинитѣ.

Украсата на булевардитѣ и площи, уредбата на паркове въ гимназитѣ, и Търговското училище, въ църквитѣ и пр. сж се негово дѣло, което е допринесло твърде много за издигане на Варна, като курортенъ градъ.

Парковетѣ при манастиря „Св. Константинъ“, при паметника на „Вл. Варненчикъ“, при „Аспаруховъ валъ“, при „Узунъ кумъ“ и пр. сж създадени презъ негово ръководство.

Създалъ е овощни градини и разсадници, които сж богатство за града, защото отледанитѣ въ тѣхъ посадочни материали сж давали възможностъ общината безъ голѣми разходи да се работи въ това направление. А. Новакъ е развивалъ и просвѣтна дейностъ, като е уреждалъ курсове по овощарство и пр.

Съ една речъ А. Новакъ е развилъ много голѣма дейностъ въ своята областъ и съ това е допринесълъ голѣми заслуги за Варна и тая негова дейностъ е отъ полза не само за Варна, но и за целия български народъ.

Невежливо. Съобщава ни се, че единъ отъ общ. лѣкари влѣзалъ въ дома на единъ мъртвецъ за провѣрка, и безъ да поздрави присѣствующитѣ, и безъ да снесе шапката си, приближилъ се до мъртвеца погледалъ го и си излѣзълъ. Присѣствующитѣ останали очудени отъ тая постѣпка на общ. лѣкаръ.

Четете редовно и разпространявайте в. „Варненски Коренякъ“.

СВОБОДНА ТРИБУНА

В. П. Гочевъ

Чужди училища въ България

(отговоръ на г. П. Лоловъ)

По поводъ на статията ми съ горното заглавие г. П. Лоловъ излиза съ критика отъ „народно гледище“. Въ статията си изтъкнахъ, че както сж поставени днесъ френските, английските и нѣмските училища въ България, нѣма опасностъ за ученицитѣ да бждатъ възпитани въ противонародностенъ духъ. Въ тия училища ученицитѣ изучаватъ научнитѣ дисциплини, както се изучаватъ и въ нашитѣ училища; а българска литература, българска история и отечествена география се преподаватъ отъ опитни български учители. Много родители, като иматъ това предъ видъ, въпрѣки многото статии, писани противъ тия училища, пращатъ децата си въ тѣхъ. Тѣ знаятъ, че децата имъ ще изучатъ въ тия училища много добре и единъ чуждъ езикъ.

Г-нъ Лоловъ ме критикува по своеобразенъ начинъ. Напримѣръ пише: „въ тия училища има добъръ редъ“, веднага той заключава: г. Гочевъ поддържа, че въ нашитѣ училища нѣма редъ. Пиша, въ чуждитѣ училища не се развиватъ крайни идеи, веднага той обръща, че съмъ твърдѣлъ какво въ нашитѣ училища се разпространявали крайни идеи и т. н. Критиката му е изпълнена съ много удивителни. На такива грѣшни умозаключения не отговарямъ.

Представете си, че днесъ съ една заповѣдъ всички чужди училища се закриватъ. Ще спечели ли България отъ това? Не, ще изгуби. Ние трѣбва да познаваме добре езикитѣ на културнитѣ народи, които иматъ богата литература. Сега много ученици съ малко сръдства, безъ да напуштатъ България, изучаватъ най-малко по единъ чуждъ езикъ. Ако чуждитѣ училища се закриватъ, само нѣколко щастливици, на които родители разполагатъ съ голѣми сръдства, ще посещаватъ чужди училища въ други държави и, когато се върнатъ въ България, не ще се конкуриратъ отъ много по-способни талантливии младежи. Това не ще е въ интереса на една демократична България; ще бжде прѣчка на прогреса.

Г-нъ Л. пише: „нека г. Гочевъ ми посочи една отъ великитѣ нации, чиито езици ние съ една ревностъ не видена другаде учимъ, иматъ ли у тѣхъ си чужди училища и защо ги нѣматъ?“. Отговарямъ: България не може да се сравнява нито съ Франция, нито съ Германия, нито съ Англия. Единъ нѣмецъ може да задоволи своитѣ научни потребности

само съ знанието на нѣмски езикъ, защото нѣмската литература е много богата. Сжщото нѣщо е за французина и за англичанина. Въ тия държави нѣма чужди училища, защото самитѣ тѣ сж си основали специални институти за изучаване чужди езици. Ние сме малкъ беденъ народъ, лишени сме отъ богатата научна литература; а имаме голѣма нужда отъ такава. Искаме ли да вървимъ напредъ наедно съ културнитѣ народи, да се зачита името на България, трѣба да учимъ чужди езици. Нека г. Лоловъ ми посочи въ кое българско училище единъ ученикъ ще изучи напримѣръ английски езикъ. Много естествено е, че бащата на такъвъ ученикъ за да удовлетвори неговата нужда, ще го прати въ американското училище.

Въ моята статия е казано, че не съ укори, не съ заплашвания ще се закриватъ чуждитѣ училища въ България, а трѣбва да се върви изъ другия пѣтъ. Държавата трѣбва да отвори специални училища, въ които могатъ да се изучаватъ чуждитѣ езици много добре. Съ такива училища ще се привлѣкатъ ученицитѣ, които се стремятъ да изучаватъ основно чужди езици. Само по себе си чуждитѣ училища, като останатъ безъ ученици, ще се закриватъ. Ако г. Л. иска да се закриватъ чуждитѣ училища, трѣбва да работи въ тая насока.

* * *

Получиха се въ редакцията нѣколко отзиви по откритата въ вестника ни „Свободна трибуна“ за чуждитѣ училища. Г-жа А. Жерабова отъ София, бивша подпредседателка на Чехско-българската взаимностъ въ Прага пожелава успѣхъ и постоянство въ откритата борба за въ полза на най-ценното — българското дете. Тя е за българскитѣ училища. Г-нъ Д-ръ Жековъ отъ София ни поздравява съ свободната трубуна и изказва своята радостъ, че повдигаме тоя важенъ въпросъ, който споредъ него заслужавалъ да се разгледа основно и изчерпателно, Г-нъ Дим. П. Ефтимовъ отъ Варна въ в. „В. Поша“ погрѣшно мисли, че въ „В. Коренякъ“ защитава чуждитѣ училища. Вестникътъ ни е открилъ свободна трибуна и дава мѣсто на всички компетентни да се изкажатъ по този въпросъ съ огледъ да бжде правилно разрешенъ, тъй като се касае за възпитанието и образоването на нашитѣ деца.

Чуждодържавнитѣ училища у насъ и българщината

Презъ последнитѣ години, откакто чужди мисии почнаха да се настаняватъ у насъ и взеха все по-упорито да се вмѣкватъ въ обучението на наши български деца, зачестиха поводи за и противъ тия чуждоезични училища. Нашето общество не е единно въ своето становище спрямо тия чуждодържавни училища — едни намиратъ, че тѣ задоволяватъ една належаща нужда у насъ давайки възможностъ за основно изучаване на чуждия езикъ, други пъкъ ги смѣтатъ, опасни за българщината на учащитѣ се въ тѣхъ български деца.

Българинътъ наистина цени чуждото. Той почита нѣмцитѣ, тѣхната култура и наука, тѣхнитѣ училища и университети; ние отколе се възхищаваме отъ високата цивилизация на френцитѣ, отъ тѣхни писатели и поети, отъ тѣхния свободолюбивъ духъ; ние съ почитъ гледаме на уседналото държавничество на англичанитѣ и съ почуда следимъ тѣхната свѣтовна шетня.

Но ние желаемъ да си бждемъ български и като български да се възвисимъ до постиженията на великитѣ народи. Ние не желаемъ, ние не можемъ да бждемъ нито френци, нито нѣмци, нито англичани или

италийнци, ние не желаемъ да бждемъ тѣхни прозелити. Ние желаемъ да живѣемъ съ радоститѣ и неволитѣ, съ копнежитѣ и идеалитѣ на нашия цѣлокупенъ български народъ, ние искаме въ тѣхъ да бждатъ откърмени нашитѣ деца, въ чиито читанки да бждатъ възпѣвани красотитѣ на нашата земя и въ училищата ни да лѣха български духъ, български възторгъ, българска речъ да цари въ училищата на нашитѣ деца а не да имъ бжде българщината подхвърляна като чужда долнокачествена стока въ нѣколко часа седмично.

Каква е действителността, каква е психологичната обстановка за нашитѣ български деца въ чуждодържавнитѣ училища у насъ? Шестъ годишно българче отива въ чуждоезични забавачници. То навлиза въ една чужда сръда, въ която българщината е повече или по-малко посмушкана. Тукъ има френски, нѣмски, италиански деца, инородни нашенци — арменци, гърци, евреи и на всички ония чужди поданици въ нашата страна, които благоденствуватъ у насъ, но едва ли даватъ нѣкога децата си въ български училища. Малкото българче не чува да се похвали тукъ българщината; то често чува не

В. П. Гочевъ

† Ярославъ Романчукъ

На 18 ноември т. г. се помина познатия на варненскитѣ граждани Ярославъ Романчукъ, бившъ учител въ Варненската мъжка гимназия и уредникъ на Варненската градска библиотека. Романчукъ бѣ малоросъ отъ Галиция. Следвалъ филология въ Львовския университетъ, той познаваше почти всички славянски езици: руски, полски, чешки, български. Той бѣ истински славянофилъ, ратникъ за обединение на славянитѣ. Самъ малоросъ, съ тѣжа на сърдцето си ратуваше за единството на всички руси. Той бѣ противникъ на тия малоруси-сепаратисти, които се стремѣха да основатъ съвършено отдѣленъ литературенъ малоруски езикъ и отдѣлна народностъ. Въ това той виждаше отслабване на Русия, подготовка за нейното разпадане.

Това свойство на славянитѣ да се дѣлятъ се използва още въ минали времена отъ нѣмцитѣ. Принципътъ, „раздѣляй и владѣй“ се използва на времето много добре отъ Виена. Галицкитѣ малоруси трѣбваше да пишатъ на особенъ малоруски езикъ. На словацитъ, на които езикътъ се отличава съ незначителни особености отъ чешкия, се създаде особенъ литературенъ езикъ. Всичко това раздѣляше славянитѣ на малки групи и помагаше на нѣмцитѣ и маджаритѣ да ги потискатъ. Подобенъ дѣлежъ не се среща у великитѣ народи. Французитѣ отъ южна и северна Франция почти не се разбнратъ. Да не говоримъ за нѣмцитѣ, които говорятъ на разни диалекти. Споредъ тия диалекти трѣбва да ги дѣлиме на нѣколко народности. Но както французитѣ, тъй нѣмцитѣ си иматъ само по единъ литературенъ езикъ. Само у славянскитѣ народи нѣма това единство. Романчукъ, като единъ добъръ славянинъ, ратуваше за по-голѣмо съзнание. Той виждаше далечното бжде, когато различията между отдѣлнитѣ славянски народ-

ласкави думи за своя български произходъ, то бива огорчено когато чужденци учители пренебрежително се държатъ при изпълнение на нашия народенъ химнъ. Въ чуждитѣ читанки и учебници то чете хвалебствия за чужда земя, прославана чужди народни будители и герои. Ония възторзи за българското, които то е възприело въ своето семейство, които сж станали мили за младата му душа, тукъ, въ тази чужда сръда почватъ да бледнеятъ, почватъ да заглѣхаватъ. И конфликтъ следъ конфликтъ почва да смущава, да гнети душата на малкото българче въ тази несвойска, прикрито или явно враждебна училищна среда. Неговата душа бива изпълнена съ смутъ и недоумение, тя почва да се раздвоява, то не знае где да отдаде любовъ и симпатии. И съ такъвъ смутъ, съ такива съмнения и вътрешни борби то минава отъ класъ въ класъ, бидейки принудено осемъ години поредъ — въ ущърбъ на своето българско народностно чувство и достоинство — да пѣе чужди хамни, да се трогва само отъ небългарски подвизи и слави, да носи по наши народни тържества и паради въ родната си земя чуждо знаме, да тупа въ ученишки строй небългарски войнишки барабаненъ бой — поради което тия чуждоучилищни българчета биватъ осмивани отъ другаритѣ си въ българскитѣ училища и таксувани като родоотстъпници въ собственото си отечество.

И за това, следъ осемгодишно чужденско обучение, отъ чуждитѣ прогимназии излизатъ българчета съ раздвоена душа. И тъкмо тукъ е бедата, която чуждоучилищното обучение носи за българщината на нашитѣ деца.

*

Какво тласка нѣкои български да даватъ децата си въ чужди училища?

Дали, наистина, чуждитѣ училища

ности ще се изгладятъ и ще настане въ една или друга форма обединение на всички славянски народи въ едно. Тогава не ще се допусна „единъ славянски народъ да потиска другъ“. Това обединение не ще се постигне тъй лесно, защото въ минали времена се е натрупала вражда между съседнитѣ славяни: руси и поляци, поляци и чехи, хървати и сърби, сърби и българи. За да се постигне обединение на славянството, трѣбва въ всички славянски народи да се работи. А тая работа е трудна, защото другитѣ неславянски народи се боятъ отъ обединението на славянството и раздухватъ старитѣ вражди. За постигане на тая благородна целъ (обединение на славянството) въ всички славянски народи работятъ славянски дружества. Тѣхната работа среща голѣми спѣнки. Разни временни политичетски течения отвлечатъ гражданитѣ въ друга насока. Болшинството граждани, като че не се интересуватъ отъ бждещото на славянскитѣ народи. Покойниятъ Романчукъ, високо интелигентенъ човѣкъ, запознатъ добре съ фалшивата австрийска политика отъ времето на покойния императоръ Францъ Йосифъ, бѣ всецѣло преданъ на славянската идея. Той до смъртта си бѣ секретаръ на Варненското славянско благотворително дружество.

Като човѣкъ и като варненски гражданинъ, Романчукъ бѣ отличенъ. Той обичаше гр. Варна и работѣше, безъ да вдига шумъ около своята личностъ, за въздигане на града. Той бѣ дълго време редакторъ на в. „Варн. Коренякъ“ и го постави на значителна висота. Вестникъ „Коренякъ“ по духъ нѣма нищо общо съ разни провинциални вестничета, въ които се пишатъ дребнавости и лични закачки. Това въ значителна степенъ се дължи на нашия покойникъ.

Вѣчна му память!

у насъ стоятъ въ обучително отношение по-горе отъ нашитѣ?

За нѣкои отъ тѣхъ съ положителностъ може да се твърди, че тѣ даватъ недостатъчни знания.

Не е, значи, по-добрата наука, която тласка нѣкои родители да пращатъ децата си въ чуждитѣ училища.

Най-важната и единствено оправдима подбуда е, за щастие, а стремѣжътъ на българина къмъ изучаване на чужди езици — стремѣжъ заслужаващъ да бжде поощренъ предъ и надъ всичко и задоволенъ отъ държавата ни.

Но все пакъ върховниятъ, предъ нищо друго неотстъпващъ стремѣжъ на всѣки българинъ трѣбва да бжде да насади у своитѣ деца български духъ, любовъ къмъ българщината.

Нека да се не забравя, че възрастта презъ която се поставятъ непоклатимитѣ основи на народностното самочувствие е иредюношката възраст.

*

Обаче и нашата държава трѣбва да задоволи похвалния стремѣжъ на нашия народъ къмъ изучаване на чуждитѣ езици. Единъ чуждъ езикъ трѣбва да бжде задължително изучаванъ още отъ първи прогимназиаленъ класъ — това бѣше нѣкога у насъ и резултатитѣ не бѣха лоши.

Трѣбва да се направи всичко необходимо за да се създадатъ добри учители по чуждитѣ езици за нашитѣ училища. А за тази целъ не ще бждатъ потребни по-голѣми суми (а само една малка частъ) отъ ония, които българинътъ плаща като (високи) такси въ чуждодържавнитѣ училища — вече тъй много наплодили се въ нашата малка страна.

Нека българското дете задължително да се учи въ българското народно училище!

Д-ръ П. Д. Скорчевъ,
(изъ в. „Отечество“)

Четете в. „Варн. Коренякъ“

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

„По-добре късно, отколкото никога“

Трѣбва да сме доволни за сега, че нашият глас за закрепване византийската кула при църквата „Св. Георги“ и за украсяване на тоя площад, както е решението на мѣстното археологическо Д-во, което решение датира от тридесет година, се взе под внимание от общинските фактори, които сж дали нарежданв за закрепване нѣкои части от кулата по византийски стил. Това закрепване трѣбваше да почне преди години, но „по-добре късно, отколкото никога“, и това е утешително. Ратуваме за това, както и археологическото д-во за полза на града, защото не веднажъ сме казвали, че запазването на паметниците от древността е доказателство каква култура владѣе въ страната. Подобни паметници, които сж древна ценност, се пазят съ особена грижа и голѣмо внимание, защото тѣ сж нѣми свидѣтели на велики събития, свързани съ славното минало на страната. Не само чужденците, но и ние, като виждаме този паметник на древността, сътворенъ от изчезналъ народъ, трѣбва да усѣщаме удоволствие, съединено съ печално, приятно съзерцание.

Тази развалина ни учи повече, отколкото нѣкои философски разсуждения. Тука е кипѣлъ животъ, а сега мълчание и мракъ, Тѣй минава славата на свѣта! Байронъ, английски поетъ въ една от поемите си казва: „на това магическо очарование, което произвежда на зрителя една развалина, единъ паметникъ на древността, за своето минало, и сегашните му печални останки, трѣбва да буди у насъ дълбоко уважение“. Нека и ние, българите, да се покажемъ културни предъ чужденците, които посещаватъ града ни, като дадемъ нужното уважение къмъ този единственъ паметникъ въ нашия край, съ закрепването му и украсяването му, а особено съ събарянето на онова здание, допрѣно до него и отдавна отчуждено за да се образува площадъ, градинка около него. Началото е поставено и нека се свърши благополучно, и резултатно и то въ полза на града. Надяваме се въ добрия край. Я. Варналиевъ

Всѣки, който обича гр. Варна, трѣбва да стане членъ на д-во „Варненски Кореняк“.

Отговоръ на в. „Варненски Кореняк“

Снимаем „точката“ отъ нашия отговоръ въ в. „Варн. Кореняк“, брой 5 и продължаваме да отговоримъ на г. Ефтимовъ, „неизвестния“, както е билъ „неизвестенъ“ Отецъ Паисий, и се провиква въ колоните на в. „Варн. поща“, бр. 6869 и 6870: „О, неразумни юрорде, ти хвалишъ чуждото и презирашъ своето.“ „Неизвестността“ на Отецъ Паисий, както и „неизвестността“ на г. Ефтимовъ, не имъ попрѣчили да си изпълнятъ дълга. Новъ Отецъ Паисий! Скъмността е добродетель, но тя, изглежда, липсва у г. Ефтимовъ. Пожелаваме на последния да достигне славата на Отецъ Паисий.

Съгласни сме съ него, че има писмени творения „сериозни“, „тжжовни“, които извикватъ „сълзи“, „героични“, „хумористични“ и „смѣшни“, които извикватъ „смѣхъ“, и отричатъ смѣхъ, който граничи съ лудостъ, но има и „злѣчни“ и „злѣбни“. Въ последната категория причисляваме творенията на г. Ефтимовъ, новъ Отецъ Паисий, които дишатъ съ злоба, съ злѣчъ, отправени къмъ „корифеите“, които „по учебното дѣло сж най-сведущи“. Нѣма да анализираме съдържанието на тѣзи творения, защото ще отидемъ далече и ще утекчимъ читателитъ на в. „Варн. Кореняк“.

Схващането на г. Ефтимовъ, че за статитѣ, носещи подписъ, отговарятъ „юридически“ авторитѣ имъ, а „нравствено“ отговаря редакцион. комитетъ, респ. отговорния редакторъ, тѣй като трѣбвало, ако не се ангажирва съ статитѣ, да има бележка за това подъ статитѣ. Влиза г. Ефтимовъ въ една област, която, по всѣка вѣроятностъ, е terra incognita, непозната област за него. „Не желаемъ да го упрекнемъ, но ако не знаеше правилата на вестникар-

ството, да попита нѣкой вестникарь. Не е унижение, не е грѣхъ, ако се допита нѣкой до друго лице по единъ въпросъ, който не му е ясенъ. Говори г. Ефтимовъ ep connnaissance de cause (съзнание на дѣлото) и дава наставление на ред. комитетъ какъ да постѣпи въ подобни случаи. Пакъ повтаряме, веднажъ сжществуватъ въ вестника „свободна трибуна“ статитѣ, които се помѣстватъ подъ този отдѣлъ и носятъ подписъ на авторитѣ имъ, отговарятъ тѣ „правно“ и „нравствено“. Едни въ полза на въпроса, който се третира, а други съ противоположно мнение.

По логиката на г. Ефтимовъ не може да се обнародва никаква статия, която не се съгласува съ неговото мнение, и ако се обнародва да има бележка, че ред. комитетъ, респ. отгов. редакторъ, не се ангажирва съ това мнение. Защо е тогава този изразъ „свободна трибуна“? Дава се възможностъ на всички, които боравятъ съ перо и могатъ да се произнесатъ по даденъ въпросъ, да си изкажатъ мнението, защото отъ изражение на идеитѣ, на мислитѣ, ще блесне истината. Ред. комитетъ има „правна и нравствена отговорност“ само за уводнитѣ статии, които не носятъ подписъ. Горезиложеното е прието като ржководеще правило въ вестникарството, и това следва да знае г. Ефтимовъ.

И тѣй г. Ефтимовъ, съгласни сме съ френския поетъ А де Мюсе, че „единственото щастие, което ми остана, то е че нѣкой пжтъ съмъ проливалъ сълзи“, но трѣбва да имаме предъ видъ и казаното отъ по-великъ френски поетъ Викторъ Хюго, който се е произнесълъ за единъ свой критикъ: „Le seul et vrai plaisir, que j'ai senti dans mon coeur dans ma vie, c'est de ne payer pas aucune attention à la critique de l'homme, qui ne comprend pas l'esprit de mon oeuvre, qui ne pense pas profondément, et qui ne sait pas s'exprimer comme un homme bien élevé“. Единственото и истинско удоволствие, което изпитвахъ въ сърдцето си, въ живота си, то е да не отдавамъ никакво внимание на крити-

ката на единъ човѣкъ, който не мисли дълбоко и който не знае да се изразява, като добре възпитанъ човѣкъ“.

Приключваме нашия отговоръ, туряме дебела точка и повече не желаемъ да влизаме въ разпри.

На края дължимъ да кажемъ, че никога не сме били и не сме противъ учителството, което г. Ефтимовъ иска да настрои неоснователно противъ насъ.

Отъ ред. комитетъ.

В. „Варненски Кореняк“ защитава интересѣ на варненското гражданство.

ХРОНИКА

На 7 декемврий т. г. почина въ Виена писателътъ и общественикътъ Антонъ Страшимировъ отъ гр. Варна. Той бѣ сътрудникъ на в. „Варненски Кореняк“ и единъ отъ ония, които насърждаваха дѣлото, на което служи дружеството ни.

Вѣчна признателностъ къмъ великия покойникъ. Изказваме сърдечни съболезнования на близкитѣ му.

Сдружението на собственицитѣ въ града ни е дало изложение до стопанството на електричеството, относно плащане таксата на електрическата енергия и до стопанството на водоснабдяването за събиране таксата за водата. Комисията отъ сдружението се явила предъ г. кмета по тѣзи въпроси, сжщността на които е, който консумира електрическата енергия и водата, той трѣбва да плаща, както и по въпроситѣ за китона, за бордуритѣ и др. Кметъ, като изслушалъ комисията, обещалъ въ едно *близко време* да свика една комисия, която да се произнесе по тѣзи въпроси. Близкото време да не се изчислява по гръцкия календаръ! Ше чакаме и ще се произнесемъ.

На 15 того 7:20 часа вечеръта публициста Петъръ Петковъ е говорилъ предъ микрофона на радио Варна на тема: „Новата държавно-стопанска политика.“

Държавното агрономство уведомява интересующитѣ се, че лицата, които иматъ да получаватъ суми отъ различни фирми-износители на грозде, могатъ да направятъ постѣпки направо предъ Экспортния институтъ най-късно до 14 януарий 1938 година. Направени оплаквания следъ тая дата ще се оставятъ безъ послѣствие.

Годишниятъ абонаментъ на в. „Варненски Кореняк“ е само двадесетъ петъ лева

Необходимостъта за прекратяване изтезаванията на впрегатния добитѣкъ, било конь, било магаре, налага постоянния надзоръ на полицейската власть. Кой не е забелязалъ, какъ нѣкой каруцаръ изтезва животното съ биене по главата или по друга частъ на животното, което едвамъ тегли колата, натоварена съ стока съ повече, отколкото силитѣ му позволяватъ? На западъ има дружества за покровителствование на впрегатния добитѣкъ и щомъ нѣкой членъ отъ това дружество забележи подобна сцена, повиква постовия стражаръ, който изпълнява наредбата на този дружественъ членъ и му съставя актъ за даването му подъ сждъ. Подобно д-во има, мислимъ, въ София. Защо въ града ни не се образува подобно дружество, за да се прекратятъ тѣзи изтезания, на които всѣкидневни сме свидетели?

Обичайте Варна и работете за Варна!

Нееднократно сме обръщали вниманието на надлежнитѣ служители по финансовото отдѣление на общината, по стопанството на водата и електричеството да не се допускатъ нередовности, неправилности при изчисления на такситѣ, които следва да внася единъ гражданинъ. Нашитѣ бележки не се взематъ подъ внимание отъ които се следва. Въ случай на второ оплакване, ние ще бждемъ въ изпълнение на вестникарския си дългъ принудени да изнесемъ подробно факта по нередовноститѣ, допустнати отъ служителитѣ, които трѣбва да изпълняватъ службата си внимателно, за да не извикватъ *упреци* и незадоволство.

Коледната ваканция на училищата почва отъ 29 декемврий и се свършва на 17 януарий ид. г.

В-къ „Варненски Кореняк“ защитава справедливостъта

Научаваме се, че единъ домопритежателъ при византийската кула се стараялъ да се ускори събарянето на зданието, което е отчуждено отъ общината за площадъ и градинка около кулата, съ целъ да добие домътъ му лице къмъ площада. Старанието му е похвално, ако не криеше въ себе си мисълъта, както разправятъ, да се повиши цената на имота му. Независимо отъ това тѣсно старание, той полагалъ и широко — да се отчужди цѣлия кварталъ за площадъ или за строежъ на арх. музей. За това отчуждение, за което този домопритежателъ мечтае, изискватъ се срѣдства и не е належаще, защото общината има доста праздни мѣста въ града и ще може да отпусне мѣсто за арх. музей. До колкото знаемъ, има вече планъ за библиотека, за музей, но нѣма срѣдства за построяване. Независимо отъ изложеното, научаваме се за пристигането на една комисия отъ Министерството на нар. просвѣта, която заедно съ Н-ството на арх. д-во, вече сж опредѣлили старото избрано мѣсто за музей въ приморската градина, въ свършека на алеята, на високото мѣсто. Колкото за построяка на прогимназия, има цѣлъ кварталъ отчужденъ за площадъ до църквата „Св. Атанасъ“.

Ржкописи

не се връщатъ

Голѣмъ изборъ визитни карти за празницитѣ пристигнаха въ печатница „Изгрѣвъ“, ул. Князь Александъръ 10. Работа чиста, цени износни. Специални букви за целъта.

Починалъ е въ Варна дѣгогодишния учител Михаилъ Бъчваровъ. Изказваме сърдечни съболезнования къмъ близкитѣ му.

Редакционниятъ комитетъ на мѣри за нужно да препечата статията на г. Д-ръ Скорчевъ, печатана въ в. „Отечество“, защото мислитѣ, които изказва въ статията си, заслужаватъ да бждат прочетени отъ всички, които се интересуватъ по въпроса.

Нашата членка Ася Михайлова е встѣпила въ бракъ. Пожелаваме ѝ щастливъ семеенъ животъ.

Наближаватъ прездницитѣ. Нека всѣки да помогне съ каквото може на ония, които изнемогватъ.

Умоляватъ се абонатитѣ да изплатятъ абонамента на вестника на дружествения инкасаторъ *Тодоръ Стояновъ*. Нека не се забравя, че вестникътъ се издържа само отъ абонаменти.

Печатница
„ИЗГРѢВЪ“
ул. Кн. Александъръ, 10

Снабдена съ нови и модерни букви и орнаменти. Приема и изработва всѣкакъвъ видъ поржчки като: брошури, регистри, бланки, плика, афиши и пр.

Печатница „Изгрѣвъ“ — Варна

Членъ на Д-во „Варненски Кореняк“ може да бжде всѣки, който е живѣлъ десетъ години въ Варна.